

938

206

P-15

1909

ՋԱՌ ԴԱՄԲԱՆԱԿԱՆ

Ի ՍԳԱԼԻ ՄԱՀ

Վաղամեռիկ Անտոն կիսասարկաւազի Փիլո-
սեան Արդուինցւոյ

ԱՇԱԿԵՐՏԻՆ ԴԱՀԱՆԱՅԱԳԵՏԱԿԱՆ ԼԵՒՈՆԵԱՆ

ՀԱՅ ԴՊՐՈՅԻ ՈՐ Ի ՀՈՌՎՄ

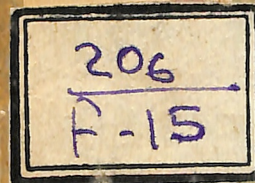

ԽՕՍԵՅԱԻ *)

Յակոբ վարդապետ Բաղարատեան նախկին
աշակերտ Հոովմայ Լեոնեան Հայ դպրոցին.

ի 16-ն Մայիսի 1909 ամի.

*) Ծանօթ. դամբանական ճառք խօսեցաւ նոյն ինքն եր-
կասիրողը Արդուինց գերեզմանասան, ի ներկա-
տեան բազմաթիւ ժողովրդեան, հանգուցելոյ
հոդին յանձնելէն անմիջապէս յառաջ:

ցաւ Էարզադրութեամբ Սարգիս
Տէր-Աբրահամեանի ի տպարանի

Մ. Թ. Ճուլարտեանցի յԱխալցիայ:

1909.

2001

2010

280 206
718-ԲՎ Բ-15 48.

ՃԱՌ ԴԱՄԲԱՆԱԿԱՆ

Ի ՍԳԱԼԻ ՄԱՀ

վաղամեռիկ Անտոն կիսասարկաւազի Փիլո-
սեան Արդուինցւոյ

ԱՇԱԿԵՐՏԻՆ ԴԱՀԱՆԱՅԱՊԵՏԱԿԱՆ ԼԻԲՐԱՐԵԱՆ
ՀԱՅ ԴՊՐՈՅԻ ՈՐ Ի ՀՈՌՈՎՄ

ԽՕՍԵՅԱԻ *)

Յակօր վարդապետ Բագարատեան նախկին
աշակերտ Հռովմայ Լևոնեան Հայ դպրոցին.

*) Ծանօթ. դամբանական ճանճ. ԽՕՍԵՅԱԻ յոթն եր-
կասիրողը Արդուրնոյ գերեզմանասան, ի ներկա-
յութեան բազմաթիւ ժողովրդեան, հանգուցելոյ
դիակը հողին յանձնելէն անմիջապէս յառաջ:

Տպադրուեցաւ կարգադրութեամբ Սարգիս
վարդապետ Տէր-Աբրահամեանի ի տպարանի

Մ. Թ. Ճուլարտեանցի յԱխալցիսայ:

1909.

30409-42

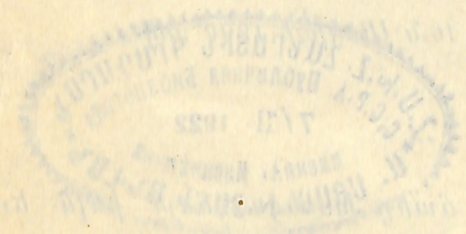
30409-42

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՈՒՆԱԿԱՏԻ ՓԻՆԻ
ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՈՒՆԱԿԱՏԻ ՓԻՆԻ
ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ

(ԿՈՄՍՈՒՆԱԿԱՏ)

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՈՒՆԱԿԱՏԻ ՓԻՆԻ
ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՈՒՆԱԿԱՏԻ ՓԻՆԻ
ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՈՒՆԱԿԱՏԻ ՓԻՆԻ
ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒՄԻ

13382.58

1909

13382.58

52661
1004

Ռդրացեալ Անան կիսաառաքելաւոր Փի-
լոսեանի յիշատակը յաւերժացնելու և նրա
վշտահար մօր Սրբուհոյ սիրաբ. միսիթարեւոյ
նպատակով՝ տպագրութեան է տրվում այս
դամբանականը. տպգրականներէց և նրա յիշա-
տակը յարգողներէց հանգանակուած գումարով:

1004
19925

Ողբացեալ Անտոն կիսասարկաւագ Փի-
լոսեանի յիշատակը յաւերժացնելու և նրա
վշտահար մօր Սրբուհոյ սիրտը մխիթարելու
նպատակով՝ տպագրութեան է տրվում այս
ղամբանականը, ազգականներից և նրա յիշա-
տակը յարգողներից հանգանակուած գումարով:

Հաճոյ եղեալ Աստուծոյ՝ սիրեցաւ

Կասաբեալ ի սակաւուն՝ երից ժամանակս

երկայնս, զի ցանկալի էր Տեսուն անձն

նորա: (իմաստ դ. 7.)

Ինձ պիտի դիպէր բու դամբանականդ խօսել՝ իմ Սիրեցեալդ իմ 8. Անտոն կիսասարկաւագ Փիլոսոֆան. ինձ, որին դու մատաղ տիոցդ աշակերտած էիր; որի մէջ նկատած ըլլալով մեծ հոգի, փայլուն ապագայ և արդիւնաւէտ կեանք՝ հազարների մէջ ընտրած և ուղարկած էի եկեղեցական ուսումին. և այն յուսով էի տողորուած որ պիտի լինէիր աշակից և ապա յաջորդ առաքելական պաշտօնի մէջ. Էս ընդհակառակն, մեռած պիտի քարոզէի զբեզ, և, անկանատես պիտի լինէի քու սառնացած դիակին, այլագունուած կերպարանքիդ, որ եկած կանգնած է այս տխուր զերեզմանիս եզերքին ուր պիտի իջնէ մի քանի բօպէից յետոյ: Ո՛վ անպատում աղէտք, իմ անդարմանելի վատարախտութեանս, իմ ունայնութիւն աշխարհի:

Սրանից մօտաւորապէս տարի ու կէս յառաջ՝ հոն Հոռոմում իր ուսման ընթացքի ժամանակ մի ծանր հիւանդութիւն բռնեց մեր այս ողբացեալ կիսասարկաւագին, որի պատճառաւ ստիպուած եղաւ, ընդհատել իր ուսմանց ընթացքը. այդ հիւանդութիւնը զնալով զարգացաւ իր մէջ ինչքան որ ամէն հոգատարութեամբ և խնամքով պատրաստուած էր, բայց և այնպէս անսպասելի կերպով յաղթեց իրա երիտաժողովական ոյժերին, և նրան զոհ բռաւ

անողորմելի մահուան մանգաղին: Այն այսօր անողորմ մահը հրճուեալ է իրա զարհուրելի յաղթանակով՝ խելով իր սիրելեաց զրկիցը մի երիտասարդ գոյութիւն: Չղիտեմ, սգաւորութեանս ընկերակից հանդիսականներ, ինչպէս կարող պիտի լինիմք զսպել մեր սրտերի թախիծն և արցունքը այս սրտաճմրկ տեսարանիս առաջը. դեռ ևս ծաղիկ հասակին մէջ կորուցել է սա իրա թաւմ երեսաց տեսքը. քաղցրահայեաց աչքերը կիսալուսնի ձևով խաւարել են. անմռունչ սառել են այն երկնաժպիտ շրթունքը, իմաստութեան մէջ կրթուած այն լեզուն այժմ անխօսուն կպել է քմրին. իսկ անվեհեր և վառվռուն սիրտը զաղարել է բարախելուց: Ի՞նչպէս ուրեմն չի լանք ու ողբանք այսպիսի մի անդարմանելի կրկին կորստեան վրայ. ինչու որ մինչ նա կորցնում է իրա դեռափթիթ կեանքը իսկ մենք իրմով կորցնում ենք մի հազուադիւտ գանձ, մի թանկագին գոյութիւն՝ որից շատ բաներ էր սպասում մեր Կրօնը և մեր Հայրենիքը:

Եթէ միանգամ ինձպէս մօտանց ճանաչած լինէիք նրան, յարգելի հանդիսականներ, այն ատեն լաւ ըմբռնած կը լինէիք որ նա բարձր կոչման և բարձր իգեալների տէր անձնաւորութիւն մ'էր, և այն ատեն կ'ըմբռնէիք ինձպէս իմ խօսքերիս ճշմարտութիւնը՝ որ մեր Հայրենիքը իրմով շատ բան կորցուց: Եւ այս ըմբռնելու համար խնդրում եմ լաւ ուշադրութիւն դարցնել իրա ծաղիկ կենաց կարճ պատմութեան: Յարգոյ Տ. Անտոն Կիսասարկաւազը տեսաւ աշխարհիս լոյսը մեր Արդուրնոյ քաղաքի մէջ յամին 1887 Յունվար 19-ին, Փիլոսեան, ազնիւ տոհմի բարեպաշտ ծնողներից. նա յորովայնէ ընտրեալ ծնաւ և Ս. աւագանից ելլելով մանուկ մարգարէ բար-

ձրելոյն կոչեցաւ: Դեռ մանկութեան դեռափթիթ դիող մէջ իր Աստուածավախ ծնողների դաստիարակութեամբը՝ յաւիտենական ճշմարտութեանց լոյսը ցաւանում էր նրա մտքի մէջ. այս անշէջ արեգակի ճառագայթներով վարդակարմիր բացուեց նրա կենաց արշալոյսը. Աստուծոյ գաղափարն էր զոր կենդանի ըմբռնեց: Օրից օր մեծացաւ այս գաղափարների մէջ, և ինչ օրինակներ որ նա տեսնում էր իրա ընտանեկան շրջապատում բարեպաշտ ծնողներից նոյնները գերազանց սկսեց իրա մէջ օրինակել: Նոյն գաղափարները և օրինակները օրէցօր աւելի խոր թափանցեցին և անջնջելի դրոշմեցան իրա սրտին մէջ: Նոյն մատաղ հասակում սկսել էր ցոյց տալ իր ապագայ կոչման նշանները՝ ժամասիրութեամբ, փութաջանութեամբ և իր բարի օրինակներով որ ցոյց էր տալիս իրա հասակակիցներին:

Այսպէս հասաւ նա յարբունս, և իր սրտին սկսեց սիրել և փափագել ոչ թէ աշխարհի ունայնութեանց եզրպտոսական սոխերին կամ ապականացու վայելչութեանց, հապա սիրտ սրտէ ուղեց միայն եկեղեցական սուրբ կոչումը և կուսակրօնութեան ուխտին բոլորանուէր Աստուծուն նուիրելը: Եւ երբ լսեց Սամուէլի պէս Աստուածային կոչման ներքին ձայնը անմիջապէս ելաւ ցնծութեամբ այն աստիճաններն որ առաջնորդում են ի յարկն սրբութեան, ուր բնակուեալ է Անմահն: Բայց աւանդ ինչ տխուր անդրադարձութիւն մը պատկերանում է հոս մշտքիս առաջը. այն 1899-ը Սեպտեմբեր ամսում, որ բեզշատերի մէջ ընտրած Հռովմ էի ուղարկում հոգևոր ուսման սկիզբ տալու համար, ինչքան յուսալիւր և քաղցր ուրախութիւն էր, որ պատիւ էր զիս՝ երբ զբեզ նաւակի

մէջ էի դնում. բայց աւանդ, ինչքան տարբեր է այսօրուայ տպաւորութիւնը, որ տասը տարուց յետոյ եկել եմ հոս այս տխուր գերեզմանի մօտ, անոր մէջ զբեղ դնելու և ցկեանս վերջին հրաժեշտս տալու:

Անպատմելի խնդութեամբ թուաւ, սլացաւ մեր մանուկ Անտոնը դէպի մարտիրոսաց բաղաբը: Դէպի կաթողիկէ աշխարհի մայրաքաղաքը. իրա հետ տանում էր իրա մեծ հոգին հոն ճշմարտութեան աղբիւրի ափից լցնելու զայն թէ գիտութեանց և թէ բարի վարուց պաշարով: Եւ երբ գեղածիծաղ միջերկրականի վրայից սահում էր շոգեմաւր, գաշտերու և ձորերու միջից գլորւում էր շոգեկառքը, ինչ էր մտածում արդեօք եռանթնալից պատանին. Հայրենիքէն հեռացած էր և գնում էր բաղաբակրթեալ միջավայր մը, կրնար հոն բաջ հանդիսանալ և լինել գիտուն, ու քսաներորդ դարու մէջ անուն և համբաւ վաստակել. յետոյ աստիճանէ աստիճան բարձրանալով, ճիւղ մը գուցէ. բայց ինչ, ես չիմտածմունք ունէր միայն, որ է լինել քահանայ և ատով լինել օգտակար հոգւոց փրկութեան և Ազգիս: Այս դիտաւորութեամբ պաշարուած մտաւ նա հռոմում Քահանայապետական-Լեոնեան Հայկազնեան կղերականոցի Սրբավայրում:

Եւ հէնց այն տեղ էր որ ինքը սկսեց ցոյց տալ իր հանճարով որ իրա կոչումը շատ բարձր էր և ոչ թէ Արդուրնոյ հսպա, ներուի ինձ համարձակելու, այլ նոյն իսկ միւր ազգի համար նշանաւոր դէմքերից մին լինելու:

Խմացականութիւնը որ լուսոյ պէս նուրբ, ոգեղէն փայլուն և տեսանելի է, առանց սեղմելու հաղորդել էր նրան ամենայն բարեաց պարգևատուն. ընդարձակ հանճար մը ծովու պէս անբաւ հորիզոնով, գործունեայ հան-

ճար՝ որ բնութեան գաղտնիքները մտաւոր աչաց առաջը պարզելով, ապագայ երջանկութեան փորը ինչ համը առնել էր տալիս նրան. թափանցիկ հանճար մը, որ միտքը կ'ամբառնար մինչև գիտնական աշխարհի ամենաբարձր վայրերին, ինչպէս աղաւնի մը որ մարբափայլ թռչում է տղամուտ ճահիճների վրայից: Անիմանալի արագութեամբ ըմբռնում էր և իւրացնում Լատինական և Իտալական լեզուները, իոյպէս և Յունական և Գաղղիական լեզուների չերականութիւնը՝ նոյպէս և խոր թափանձում և լուծում էր փիլիսոփայական, տրամաբանական, աստղաբաշխական, մատեմատիկական և ֆիզիքական ամենախոր և դժար հարցերը. փիլիսոփայական այս ճիւղերի մէջ այնքան կ'աշխուժացաւ և յառաջացաւ որ վստահ իրա յաջողութեան վրայ առանձին քննութիւն բռնեց և, ընդունեց “փիլիսոփայութեան վարդապետ”, տիտղոսը (DOCTOR PHILOSOPHIAE): Այս բանիս վկայ են այնքան այդ արծաթեայ և ոսկեզօծ մրցանակ — մետալները, այս բանիս վկայ է այդ իրա թեւերի տակ առած փաթաթուած վկայագիրը դիպլոմը: Այս բանիս վկայ է ինքը այս իր անշնչացած դիակը. ուրովհետև այնպիսի փութաջանութեամբ տուել էր ինրն իրան ուսմանց և գիտութեանց՝ որ բոլորովին մոռացել էր իր կեանքը և առողջութիւնը, այնպէս որ իրա փափկամուն մարմինը չ'է կարենալով տանիլ այսքան մտաւոր ծանր աշխատանաց՝ ընկճվեց վերջապէս այն զարհուրելի հիւանդութեան տակ, որ զինքը բերեց այս գերեզմանիս դուռը: Եւ անոր համար՝ ինչքան ծափահարութեանց և կեցցէնների տարափի տակ ընդունած այդ շրանշանները՝ այսօր մեզ դառն ցաւոց և վշտոց առարկայ են դարձել:

Մեր պատանի Անտոնը ինչքան բարձր տաղանդ և

ընդունակութիւն ցոյց էր տուել ուսմանց մէջ, կրկնապատիկ աւելի իբրեւ աստղ փայլեց նա Սրբութեան և բարի վարուց մէջ: Կղերանոցի մէջ մուտք գործելուց յետոյ՝ գերապատիւ Տ. Պ. Գոյունեան, դպրոցի մեծաւորը սքանչացած սրա բարի յատկութիւններով, ամէն ինձ գրած նամակների մէջ երբ պէտք էր յիշել Անտոնին յատկացնում էր անուանը՝ միշտ այս ածականը, , հրեշտակային Անտոնը ‘‘ կամ ‘‘, հրեշտակ ի մարմնի ‘‘: Նա այնքան խանդավառ էր և պարծում էր մեր Անտոնով, որ ինձ մինչև անգամ շնորհակալութիւն էր յայտնում՝ այսպիսի ընտրութեանս համար: Իսկ մեզ հանրածանօթ Գիր. Տ. Սարգիս Վ. Տէր-Աբրահամեանը, որ 3-4 տարիներով լաւ էր ուսումնասիրել հոն կղերանոցում մեր Անտոնի վարքը և եղական ձիրքերը, լսելով իմ վերջին նամակէս սրա հիւանդութեան ծանրանալը, ինձ այսպէս էր գրում ամսոյս 8-ի թուով. , Սաստիկ ճնշեց և սիրտս պատառեց , հրեշտակային երիտասարդ յարգելի Անտոնի անյուսալի , վիճակը. ո՛հ ո՛րքան ցաւալի է այդ. չեմ կարող մտածել , Փիլոսոֆանի վերայ առանց արցունքի. ‘ի սէր Աստուծոյ, , եթէ հնարը կայ աշխատեցէր ազատել նրան, որ օրինա- , կելի քահանայացումն է մեծ տաղանդի տէր, փայլուն ա- , պագայ’:

Անտոնը կղերանոցում այնքան էր զարգացել Սրբութեան մէջ, որ իրա ընկերները խանդավառ, սիրում էին նրան և իրա օրինակները աշխատում էին իրանց վրայ ընդգծել: Անտոնը իրա ընկերների հոգին և ուրախութիւնն էր՝ իրա հոգևոր և վառ խօսակցութիւններով և քաղցր վարմունքով: Անտոնը զպրոցական կանոնաց և իր մեծաւորաց հլու հպատակ և հնազանդ էր, գիտնալով

որ այդ կանոնների ճշգրիտ պահպանութեամբ միայն կարող էր զգինուլ իրա մէջ գրիստոս. այդ կանոններով և մեծաւորների ձայնով էր որ Աստուած խօսում էր իրա մէջ և յայտնում իր կամքը. դրանցով միայն կարող էր խոյանալ դէպ ‘ի կատարելութիւն: Անտոնը չ’ունէր այլ ևս սեպհական կամք, այնքան նա մահացուցել էր իրա մէջ , եսը ‘‘ որ մինչև անգամ իր հիւանդութեան ծանր րոպէներում չ’ունէր ո՛չ մի տրտունջ կամ դիմադրութիւն իրեն տրուած առողջապահական հրահանգի մէջ: Նա հաւատով, յուսով և անսահման սիրով սիրում էր իւր Աբարչին, և այս ցոյց էր տալիս մանաւանդ իրա մտաւորական աղօթքների մէջ. երբ այնքան էր խորառուզվում և յափըշտակում Աստուածային սիրոյ մէջ, որ շատ անգամներ նկատուել էր արցունքով թրջուած իրա աւաջի չորբաւնը: Նա աստուածային այս սիրոյ մէջ ստացաւ այն վառ կրօնասիրութեան և հոգուց փրկութեան եռանդը որով նա տոշորվում էր օրէցօր հասնել քահանայութեան աստիճանին, որպէսզի կարողանար իրագործել իրա մէջ սուուցած պաղափարները և նպատակները:

Իր բարեպաշտական գործոց ամենանուիրականն էր Յիսուսի ամենասուրբ Սրտին տածած ջերմեռանդութիւնը և այս սուրբ Սրտի հնոցից առաւ իր մէջ սիրոյ կայծը. իսկ առ ամենասուրբ կոյս Աստուածածինն ունեցած որդեական սիրոյ չափն ու սահմանը չի կար. նրա սիրոյն զոհում էր իբ ժամերը աղօթելով. նրա անունը և ջերմեռանդութիւնը միշտ իր շրթունքների վրայ էր և իր ընկերների հետ ստէպ խօսում էր նրա գովասանքների մասին. և գիտնալով որ առ Տիրամայրն ունեցած սէրը ո՛չ այնքան խօսքով հապա մանաւանդ գործքով կարող էր

արտայայտել. աշխատում էր իր մէջ ընդօրինակել ամենատարբեր Աստուածամօր առաքինութեանց օրինակները, մանաւանդ Անոր կուսութիւնը:

Մեր պատանի Անտոնը կուսութեան մասին կարելի էր իրաւամբ նմանեցնել Ս. Ալոգիոսին կամ Բերգմանսին, ինչպէս նմանեցնում էին իր ընկերները և իր մեծաւորները վկայում էին նրա մարմնեղէն հրեշտակ լինելուն... անյնքան զգայարանաց պահպանութիւն, անյնքան երեւակայութեանց զգուշութիւն և թէ ներքին և թէ արտաքին համեստութիւն նկատելի էր իր մէջը:

Իր խոստովանահայրերը շատ անգամ չէին կարող նիւթ գտնել իր մէջ արձակման համար:

Այս սկզբունքներով և այս հոգևով տոգորուած մինչդեռ յառաջ էր գնում աստուածաբանական ուսմունքն ալ իւրացնելու՝ երբ անողոր հիւանդութիւնը վրայ հասաւ և յաղթեց և պատնէշ դարձաւ իր ուսմունքը շարունակելու և այսպէս քանդեց անոր մէջ և քայքայեց եռանդոս և ապագայ արդիւնաւէտ կենաց ասպարէզը:

Ստիպուեց ընդհատել դպրոցական կեանքը և իննը տարուց յետոյ եկաւ հոս իր ծննդավայրում անցեալ 1908 տարուայ մայիսի վերջերը՝ կազդուրուելու համար:

Ամբողջ մի տարուայ ընթացքում ցոյց տուեց իր շրջապատողներին և ծանօթներին իր առաքինութիւնները, վառվառն մեծ հոգին և իր խորիմաստ հանճարը: Ահա այդ յատկութիւնների պատճառաւ է որ աւելի մեծ ցաւով վշտահարուած ենք բոլորս այսօր իրա կորուստեամբը:

1908 թւի հոկտեմբերի 14-ին ընդունեց Սարաթո-

վում Կիսասարկաւագութեան Ս. Աստիճանը, անկից վերջը աւելի յաղթուած հիւանդութիւնից, սկսեց միշտ զէպի վատը նահանջել իր առողջութիւնը: Բայց մեր յարգելի Տ. Անտոնը ինչքան որ օրինակներ ցոյց էր տուել իր բարեպաշտութեանը, նոյնքան աւելի արիութիւն և համբերութիւն ցոյց տուաւ տակաւ առ տակաւ մաշող այն հիւանդութեան մէջ, ամենևին չի լսուեց իր բերանից ամենափոքր տրտունջ մը, այլ միշտ կը ժըպտար նոյն իսկ իր ծանր ըուպէներում:

Իր վերջին օրերում ըսել էր իր սիրելեաց որ „ինձ համար մի լայք, որովհետեւ ես լաւագոյն տեղ եմ գնում“:

Նոյն այս յուսով տոգորուած Սրբոց մահուամբ կնքեց իր մահկանացուն մայիս ամսոյս լոյս 15-ի գիշերը, յանձնելով իր սրբասնեալ հոգին իւր Արարչին ձեռքում:

Ուղղում եմ այժմ իմ վերջին խօսքս ձեզ, յարգելի հաղիսականներ, և մանաւանդ ձեզ Սիրելի կիսասարկաւագէտ ազգականներ, դուք մի այնքան տոչորուիք և մորմորուիք իբրեւ թէ ձեր Անտոնի մէջ անկատար մնացին իր նպատակները և փափագները ոչ, նա իր ընթացքը կատարած է, իր հաւատքը պահել է, այժմ կայ և մնայ նրան առաքելական վաստակոց պսակը:

Նա թէպէտ և քահանայական օծութիւնը չէր ընդունել և քահանայական պաշտօնները չէր կատարել բայց նա փափագել էր այդ պաշտօնի պարտականութեանցը և մասամբ աշխատել էր հոգւոց փրկութեան համար:

Նա իր ընկերներից և ծանոթներից շատերին բարի ուղղութեան էր բերել իր օրինակներովը և խօսքերովը։ Եւ ես հաւատացած եմ, որ ինչպէս Աստուած վարձատրեց իր Դաւիթ մարգարէի փափսզը Աստուծուն տաճար շինելու, նոյնպէս և կ'ընդունի մեր Տ. Անտոնի բարի օրինակաց կարճ և ազդու առաքելութիւնը, ու իր փափագներն և եւանդը իբրեւ իրագործած կը վարձատրէ մեր Ողորմած Տէրը։

Եւ արդ հով սիրեցեալ և ողբացեալք իմ Տ. Անտոն Կիսասարկաւազ Փիլոսեան, մնում է ինձ տալ վերջին իմ հրաժարական ողջոյնս քեզ իբրեւ հոգևոր զաւակիս և աշակերտիս ու հղբայրակցիս։

Եկած հասած է ըոպէն որ պիտի իջնես այս տխուր գերեզմանի մէջ հոն սպասելու վերջին փողոյն, փափակ և կոյս մարմինդ մի քանի օրից պիտի սկսի ապականվել ու հող դառնալ։

Ռ՛վ դառն յիշատակներ, հով անդառնալի վճիռ հով սրտաճմլիկ հրաժեշտ։ . . .

Այլ ես ի նշան յաւերժական տխուր սիրոյս ինչ տամ քեզ. վաճառեմ քեզ իմ վերջին նուէրը որ կը տամ քեզ։

Այլ ես ինչ տամ քեզ, եթէ ոչ վառած սրբոյն խուռնկն, որ է աղօթքը. այն այս է իմ վերջին նուէրը որ կը տամ քեզ։

Խաղաղութեամբ լինի քո գերեզմանը, հոն հանգչին քո խոշտանկեալ ոսկորները. իսկ քո օրինակները միշտ անուշահոտ բուրբն մեր մէջը։

Աղօթում եմ Աստուծուն, որ հանգիստ յաւի-

տենական պարգևէ սրբասնեալ հոգւոյդ իւր արքայութեան մէջ, ուր օրով յառաջ հասնես, և մեզ համար ալ բարեխօս լինես Աստուծոյ աթոռոյն առաջը. Ամէն։

353

938

0027680

938

«Ազգային գրադարան»

NL0027680

